

Lưu Phương Lan

Tên cũng là bút hiệu

Sinh quán: Hà Nội

**Hiện đang cư ngụ tại: Chino Hills,
California, USA**

Truyện dài, truyện ngắn viết miên man

Tình tiết ly kỳ lắm trái ngang

Nhạc thơ réo rắt vang âm hưởng

Phương Lan!

LÁ THƯ CỦA NGƯỜI TỬ TỘI

Ngày... tháng... năm 1983, tòa án đại hình tỉnh X, tiểu bang California xử một vụ án khá ly kỳ: bị can là một người đàn ông Á châu, năm mươi tuổi, bị buộc tội toan hiếp dâm và xiết cổ đến chết một cô gái vị thành niên mới mười lăm tuổi, là bạn của con gái mình. Trong tiến trình điều tra vụ án, khi bị lấy khẩu cung, hung thủ không chối tội, và cũng không có lời nào bào chữa cho hành động của mình.

Phiên toà đông nghẹt người, những tiếng nói chuyện ồn ào bỗng nhiên im bật khi người ta giải phạm nhân từ trên cái xe bít bùng bước xuống, dẫn thẳng vào phòng xử án. Hai tay bị khóa trong cái còng số 8, ông ta im lặng đi giữa hai người cảnh sát áp tải, đầu cúi xuống, nét mặt vô hồn, không biểu lộ một tình cảm nào cả. Vào đến bên trong, được mở còng và đưa vào chỗ đứng của bị cáo trước vành móng ngựa, ông mới ngẩng lên, mắt ngó dáo dác nhìn trong đám đông, cố tìm một khuôn mặt thân quen, khuôn mặt của đứa con gái. Khi nhìn thấy nó rồi, mắt ông như mờ đi vì ràn rụa nước mắt. Trong suốt phiên xử, ông không nói một lời, mắt cứ nhìn đăm đăm về phía đứa con ông đứng, dường như ông không nghe, không biết gì hết những việc đang diễn ra chung quanh. Mãi đến khi nghe ông chánh án hỏi:

- Bị cáo có muốn nói gì không?

Ông mới giật mình, như người vừa tỉnh cơn mê, vội vã nói:

- Dạ có!

Rồi xây mặt về phía gia đình nạn nhân, ông run run ngỏ lời xin lỗi. Với giọng xúc động, ông nói ông rất ân hận, rằng cô bé không phải là người ông muốn giết, rằng ông đã lầm lẫn... Ông xin mọi người, kể cả con gái ông, tha lỗi cho ông, và ông xin đền tội. Thái độ của ông biểu lộ sự chân thành hối tiếc, nhưng vì mức độ nghiêm trọng của vụ án, vì hành động toan hiếp dâm trẻ vị

thành niên và giết người dã man, nên sau khi lấy biểu quyết của bồi thẩm đoàn, tòa tuyên bố một bản án nặng nề nhất: tử hình!

Bị can không kháng án, sẵn sàng chờ ngày đền tội. Ngày cuối cùng, trong khám đường tử hình của tiểu bang, trước khi bị đưa đi thụ án, người tử tội khẩn khoản xin với cai ngục, sau khi ông chết hãy đưa lá thư tuyệt mệnh của ông cho con gái ông. Ước muốn cuối cùng của ông đã được chấp thuận. Nội dung lá thư như sau:

" Phương Nam, con yêu quý của bố!

Còn vài ngày nữa là đến sinh nhật mười sáu tuổi của con, và như vậy chỉ còn hai năm nữa con sẽ mười tám tuổi và sẽ tốt nghiệp trung học. Bố rất ân hận không thể sống đến ngày hôm đó để đi dự lễ tốt nghiệp của con, và tự tay quàng vòng hoa lên cổ con, mừng con bước vào đời... Bố ân hận không phải vì tiếc đời mà vì đã làm cho đứa con gái thương yêu duy nhất của bố phải xấu hổ, nhục nhã có người cha là một tên tội phạm giết người. Ngày mai, người ta sẽ thi hành án lệnh của tòa, lấy đi mạng sống của bố.

Trước khi từ giã cõi trần, bố van con hãy tha thứ cho bố, vì bố sẽ đền tội. Bố muốn được đền tội vì những gì bố đã gây ra cho cô bé nạn nhân và gia đình cô ta. Bởi lẽ đó, bố đã không xin ân xá hoặc giảm khinh. Tòa tuyên án và bố đã nhận tội, nhưng không một ai, kể cả con, biết được nguyên nhân vì sao bố lại trở thành một tên sát nhân kinh tởm. Đêm nay là đêm cuối cùng của bố, sáng mai khi bình minh lên, người ta sẽ đưa bố tới phòng hành quyết để nhận lãnh một liều thuốc độc bơm vào mạch máu, kết liễu đời của một tên tử tội theo như phán quyết của tòa án. Bố đã thức trắng đêm nay để viết lá thư này cho con, hy vọng khi đọc xong con sẽ hiểu, và tha thứ cho bố.

Phuong Nam con yêu!

Đầu óc bố rối ren quá, bố không biết phải bắt đầu từ lúc nào. Thôi được, bắt đầu từ những ngày trước khi xảy ra án mạng, con nhé. Một tuần trước đó, bố đã ra hãng du lịch mua hai vé máy bay đi Pháp. Cô bán vé đã dặn đi dặn lại rằng máy bay sẽ cất cánh lúc 7 giờ sáng, vì là chuyến bay quốc tế nên mọi hành khách phải có mặt ở phi trường khoảng ba tiếng trước đó, để trình vé và làm thủ tục kiểm soát an ninh. Cầm hai cái vé trong tay, bố hồi hộp và sung sướng, hai cái vé này sẽ là những cái vé đổi đời của hai cha con mình. Chỉ một tuần nữa thôi, con sẽ sống một cuộc sống mới, vui vẻ và lành mạnh, không còn phải chứng kiến những cảnh địa ngục trong gia đình như hiện giờ.

Về nhà, bố giấu kỹ hai cái vé và không nói gì cho con nghe cả, bố sợ con sẽ không giữ kín được, mà nếu mẹ con biết, thì kế hoạch của bố sẽ hỏng hết. Bà ấy và bố đang làm thủ tục ly dị và mẹ con muốn giữ con, thấy bố đem con đi, bà ấy sẽ nghi bố đưa con đi trốn và sẽ tìm hết cách để ngăn cản. Mà bà ấy nghi cũng đúng, vì quả thật bố quyết định mang con đi chuyến này, sẽ không bao giờ về nữa. Bố cần đem con đi thoát khỏi nơi đây, nếu không bố sẽ mất con, vì khi ly dị, chắc chắn tòa sẽ xử bà ấy được quyền nuôi con, vì bố hiện đang thất nghiệp và không có tài sản gì. Căn nhà mình đang ở, xưa kia bố mua bằng tiền của bố, nhưng để mẹ con đứng tên vì bà ấy muốn thế. Bố vô tình và thực thà, trong khi mẹ con quý quyết, khôn ngoan, biết tính toán, phòng hờ những chuyện cả chục năm về sau...

Bà ấy chiếm đoạt hết mọi thứ của bố, và bây giờ muốn chiếm đoạt cả đứa con duy nhất của bố, đứa con mà bố thương yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Bà ấy làm vậy chẳng phải vì yêu con, mà chỉ vì muốn trả thù bố, muốn bố phải đau khổ. Không có con, đời bố sẽ chẳng còn gì cả. Không! Không đời nào bố xa con

đâu, bằng mọi cách bố phải đem con đi với bố, thoát khỏi tay bà ấy, thoát khỏi tay nhân tình của bà ấy...

Bố sẽ đưa con đi thật xa, về với gia đình bên nội, bố con ta sẽ tạo lập một cuộc đời mới. Với vốn liếng tiếng Pháp rất rành và với bằng cấp kỹ sư hàng không tốt nghiệp từ bên Pháp dạo trước, bố nghĩ sẽ không khó khăn lắm để tìm được việc làm, không như ở bên Mỹ, bố không có bằng cấp chi cả. Bố sẽ đi làm để nuôi con, để xây dựng tương lai cho con, bố con mình sẽ sống những ngày vui vẻ, sung sướng, bù lại thời gian con phải chịu cơ cực như bây giờ.

Phuong Nam ơi!

Bố định khi bố con mình đã an toàn ở bên Pháp, bố sẽ kể cho con nghe về cuộc đời của bố, nhưng bây giờ không còn dịp nữa, nên bố sẽ kể cho con nghe ngay trong thư này, lá thư cuối cùng của bố, bởi vì khi con đọc những dòng chữ này thì bố đã không còn ở trên cõi đời này nữa.

Bố gặp mẹ con khi cả hai cùng rất trẻ. Lúc đó, bố mới hai mươi lăm tuổi, và đang là sinh viên du học ở bên Pháp. Trong một lần về thăm nhà, đi dự tiệc cưới của một người quen, bố đã gặp một thiếu nữ xinh đẹp, em gái của một người bạn cũ thời trung học, sau này là mẹ con bây giờ. Phải nói dạo đó bà ấy đẹp lắm, đẹp và quyến rũ, lại khéo ăn khéo nói, nên bố vừa gặp lần đầu là say mê ngay. Hai người yêu nhau, thề non hẹn biển. Bốn năm sau, bố tốt nghiệp kỹ sư hàng không, và về nước rồi làm đám cưới với mẹ con. Bố mẹ sống hạnh phúc được ba năm thì con ra đời. Lúc đó bố làm ăn khá lắm, bố kiếm được rất nhiều tiền, ngoài lương kỹ sư, bố được ông bà nội cấp vốn mở một hãng buôn bán đồ nhập cảng từ ngoại quốc: tủ lạnh, TV, xe gắn máy. Gia đình mình sống trong vinh hoa, sang giàu. Mẹ con vốn gốc gác con

nhà nghèo nên hay lo xa, tính toán. Bố để mặc cho bà ấy toàn quyền quản lý về tiền bạc, chẳng bao giờ hỏi han, thắc mắc. Bố làm ra bao nhiêu tiền đều đưa hết cho mẹ con cất giữ, mẹ tiêu xài, mua bán gì bố cũng không để ý. Bố hết dạ yêu thương vợ con, sung sướng thấy mình có đủ cả: vợ đẹp, con ngoan, tiền tài, danh vọng... Con gái bố lớn nhanh và xinh đẹp lắm, thậm chí con đã lên chín tuổi rồi.

Thế rồi biến cố tháng 4 năm 1975, theo dòng người di tản sang Mỹ, nhà cửa đất đai, bất động sản đều phải bỏ lại hết. Gia đình mình trắng tay, bố phải bắt đầu làm lại cuộc đời từ con số không. Mẹ con không quen chịu cảnh thiếu thốn, nên cần nhàn tản nhữ, trách móc bố đủ điều. Bà ấy muốn được sống xa hoa như khi xưa, nhưng bây giờ thì bố chưa thể làm được. Chân ướt chân ráo nơi xứ lạ quê người, tiếng Anh chưa thạo, bằng cấp, vốn liếng đều không có, bố vừa phải đi học một nghề chuyên môn, vừa phải đi làm những việc lao động nặng nhọc để kiếm sống. Sau mấy năm chật chiu dành dụm, bố mua được một căn nhà nhỏ. Mẹ đòi đứng tên, bố không phản đối, tên ai mà chẳng được, miễn gia đình mình có một nơi trú ngụ ấm cúng.

Nhưng mẹ con không hài lòng với nếp sống giản dị, bà ấy muốn được đi xe hơi đắt tiền, muốn được ở nhà cao cửa rộng, muốn được đeo nữ trang hột soàn, muốn được đi nghỉ mát trên những du thuyền sang trọng, muốn đua đòi với bạn bè... Bố không thể thỏa mãn nhu cầu của bà ấy như ngày trước, mẹ con chê bố bất tài, không lo cho vợ con được bằng người ta. Tệ hơn nữa, dưới mắt bà ấy bây giờ, bố chỉ là một người vô dụng, chỉ vì sau bao nhiêu năm vất vả, cộng với tuổi đời chồng chất, bố đã gần năm mươi rồi, ngàn ấy thứ làm bố sớm bạc đầu và già trước tuổi. Sức khoẻ ngày một thêm suy nhược, lại phải làm việc nặng nhọc, đi làm về, bố mệt nên chỉ muốn lăn ra ngủ, bố thèm được nghỉ ngơi.

Mẹ con bắt đầu đối tính, càng ngày càng tỏ ra khó chịu. Bà ấy cầu nhau, gắt gỏng suốt ngày, nhieét móc bố bằng những lời lẽ thô tục, nói cạnh nói khoe, so sánh phân bì đủ thứ... Sau cùng, bà ấy nói thẳng ra rằng cuộc đời ngắn ngủi lắm, không thể chờ đến lúc tuổi xuân qua đi, mới hưởng thụ cuộc sống.

Thế rồi bà ấy ngoại tình, dùng nhan sắc để moi tiền của những gã đàn ông hảo ngọt. Phải nói mẹ con tuy đã bốn mươi hai tuổi, nhưng vẫn còn đẹp lắm, bà như một thứ trái cây chín mùi, thu hút đàn ông, kể cả những chàng thanh niên nhỏ tuổi hơn bà. Mẹ con bắt nhân tình với nhiều người, bất kể những lời đàm tiếu.

Bố chịu đựng tất cả, chỉ vì thương con, bố không muốn con phải chứng kiến những cảnh gấu ó trong gia đình, ảnh hưởng đến đầu óc ngây thơ trong trắng của con. Có những lần mẹ vắng nhà cả mấy tuần lễ, nói là đi làm xa, nhưng kỳ thực là bà ấy đã bỏ đi với nhân tình. Chắc con còn nhớ năm con mười ba tuổi, bố đã gửi con đi Pháp sống với ông bà nội gần trọn ba tháng hè, tiếng là cho con đi nghỉ mát, nhưng thực ra là để dấu con cái tin mẹ con bị thương nhẹ trong một vụ lật xe, khi bà ấy cùng tình nhân đi chơi xa trên chiếc xe hơi do hẳn ta cầm lái. Báo chí đăng tin với những hàng tít lớn:

"Một tai nạn khủng khiếp đã xảy ra trên đường đi Las Vegas do ảnh hưởng của rượu. Vào lúc 11 giờ khuya ngày... chiếc xe Mercedes Benz mang bảng số XV-1234 do người đàn ông tên George Mario bốn mươi tuổi cầm lái, do say rượu đã tông vào cột đèn trên xa lộ, bẹp dúm. Tài xế bị nhiều vết thương trầm trọng và gãy cổ, chết trên đường chở đến bệnh viện, cô bạn gái của ông ta tên Nguyễn Thị Mai Anh, bốn mươi hai tuổi, chỉ bị thương nhẹ. Nồng độ rượu trong máu của cả hai nạn nhân đều gấp đôi phân lượng an toàn khi lái xe..."

Mẹ con chỉ nằm nhà thương có một tuần lễ, rồi những vết thương cũng lành dần và khỏi hẳn. Khi con về đến nhà, thì mọi việc đã trở lại bình thường. Sau vụ đó, bố tưởng bà ấy sẽ hối hận, nhưng không, chỉ một thời gian ngắn, bà ấy lại bắt đầu đi chơi đêm và sinh thêm tật nghiện rượu.

Tội nghiệp con, bố rất đau lòng thấy con phải chịu đựng những cơn say của mẹ, những trận nôn mửa thốc tháo mà cả hai bố con đều phải dọn dẹp. Những đêm khuya về nhà trong cơn say, hơi thở nồng nặc mùi rượu, mẹ con đi nghiêng ngả, chân nọ đá chân kia, xô ngã bàn ghế, luôn miệng lảm nhảm nguyên rủa, chửi thề, và chửi bố. Căn nhà lạnh tanh, mẹ con không nấu ăn nữa, bà lấy cơm thảng do người đưa đến. Những bữa cơm vô vị, tẻ nhạt, ai nấy cắm cúi ngồi ăn, không ai nói với ai một lời, những bữa cơm bố không thể nuốt, chắc con cũng vậy. Con ơi! Cảnh sống như thế có nên tiếp diễn nữa không?

Trong thời gian gần đây, kinh tế suy sụp, bố không may bị mất việc, gia đình mình lâm vào cảnh túng thiếu. Mẹ con phải đi làm, bà ấy càng lên mặt, coi khinh bố không bằng nữa con mắt. Bà ấy đi ngang về tắt, công khai có nhân tình, không cần dấu giếm, cả với con. Tình nhân mới của mẹ con bây giờ chính là người chủ tiệm ăn, nơi bà đang làm việc. Đó là một người đàn ông góa vợ, giàu có và hào ngọt, nổi tiếng ăn chơi, thay nhân tình như thay áo. Ông ta mướn mẹ con làm việc và làm nhân tình luôn thể, mướn rẻ lắm, chỉ vài món nữ trang, cái xe hơi mới và vài ngàn bạc mỗi tháng, ông ta đã mướn được một người giúp việc đắc lực, sẵn sàng phục vụ mọi việc theo yêu cầu, kể cả dịch vụ ở trên giường.

Vì thương con, bố vẫn cố gắng nhịn nhục, nhưng lần này tình hình có vẻ khác trước, vì mẹ con đòi ly dị bố, để làm đám cưới với ông ta. Ly dị cũng là một giải pháp tốt, nhưng vấn đề là bà

ấy muốn bắt con. Mẹ con nói người chồng mới của bà ấy hứa sẽ nuôi con ăn học đến hết bậc đại học mà không phải làm gì cả. Ông ta bỏ tiền ra mua luật sư, làm đủ mọi cách để mẹ con thắng kiện và được quyền nuôi con. Ông ta làm như con thuộc về ông ta, và hình như đó là điều kiện để ông ta làm đám cưới với mẹ con.

Bà ấy mù quáng, nhưng bố vẫn sáng suốt, bố thấy ngay có sự gì không ổn. Kể cũng lạ thật đấy, một người nổi tiếng thay nhân tình như thay áo như hấn ta, lại chịu cột chân với một người đàn bà nạ dòng là mẹ con, ắt phải có nguyên do. Bố đã hiểu cái nguyên do đó, khi bắt gặp ánh mắt dâm dục của ông ta mỗi khi nhìn con, bố biết ngay lý do hấn chịu làm đám cưới với mẹ con, không phải vì bà ấy, mà chính là... vì con. Trời ơi! Sao mẹ con lại mê muội không nhận ra âm mưu đê tiện của hấn? Nghĩ đến lúc đưa con gái ngây thơ, xinh đẹp của bố phải sống chung một nhà với gã đàn ông dâm dục kia, bố rùng mình. Không! Không đời nào bố để con sa vào bẫy của hấn, bằng bất cứ giá nào, bố cũng phải đem con đi theo bố.

Đêm hôm đó, vì phải già từ vài người bạn thân, bố về nhà hơi trễ, lúc 10 giờ đêm. Căn nhà mình im lặng như tờ, không một tiếng động, con đã đi ngủ. Bố để yên cho con ngủ, chuyển bay dài tới mười bốn tiếng, chắc con không có dịp ngủ nhiều. Bố soát lại hai cái vé máy bay và nhìn đồng hồ, mới hơn 10 giờ, còn tới bốn tiếng nữa, bố định 2 giờ khuya mới đánh thức con dậy, và hai bố con mình sẽ lên đường. Bố sẽ chỉ nói với con vào giờ chót là mình sẽ đi thăm ông bà nội, như mọi lần. Chắc con sẽ vui lắm, có một khoảng thời gian êm đềm, thoát khỏi cái không khí địa ngục trong gia đình hiện giờ, được sống nơi miền quê có nắng ấm, có những cánh đồng bao la và những con bò sữa... Con sẽ

sống sung sướng trong tình thương yêu của bố và gia đình bên nội.

Hành lý mang theo chẳng có gì nhiều, bố đã soạn sẵn cho hai bố con mỗi người vài bộ quần áo và ít đồ lặt vặt, tất cả để trong cái va li nhỏ trong phòng bố. Từ nhà ra phi trường chưa tới một tiếng, bố đã hẹn giờ cho taxi tới đón. Tất cả mọi việc đều đã sẵn sàng, chỉ chờ giờ khởi hành. Bố hồi hộp không ngủ được, ly rượu vang đỏ uống với hai người bạn lúc ban chiều làm bố thấy ấm người, con say nhè nhẹ cho bố một cảm giác dễ chịu...

Bố mở cửa phòng con, lặng lẽ nhìn con ngủ. Dưới ánh đèn mờ ảo của ngọn đèn đêm, con gái của bố đẹp như thiên thần, tóc con đen dài xõa trên gối trông như một đám mây, con ngủ say sưa. Trong giấc mơ con đang hé môi cười. Con mơ gì thế? Có phải con mơ một gia đình ấm êm hạnh phúc, hay con mơ một hoàng tử đẹp trai? Bố mỉm cười, con gái bố sắp mười sáu tuổi rồi đấy, chẳng bao lâu nữa con sẽ là một thiếu nữ, rồi con sẽ lấy chồng, còn bố thì già đi, nhưng bố rất hạnh phúc vì bố có con. Cứ mơ đi con nhé, bố mong con có những giấc mơ thật đẹp và bố tự hứa sẽ cố gắng hết sức để thực hiện những giấc mơ đó cho con. Sung sướng với ý nghĩ đó, bố nhẹ nhàng đi ra, khép cửa thật khẽ để khỏi gây tiếng động làm con thức giấc. Bố đứng bên ngoài một lúc, rồi chợt nhớ là quên chưa lấy cái passport của con ở trong phòng mẹ. Bố mở cửa phòng bà ấy, bước vào. Căn phòng tối om, không có một tí ánh sáng nào cả, mẹ con vắng nhà cả tuần lễ nay. Bố thở phào nhẹ nhõm, mọi việc đều suông sẻ như có trời sắp đặt, thuận tiện cho chương trình của bố. Nhưng bố chợt giật bản mình khi nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của một người đang nằm trên giường. Thì ra đêm nay mẹ con có nhà, chắc bà ấy mới về từ hồi chiều và đang say ngủ. Kệ, không sao đâu, bố tặc lưỡi

ngữ thâm, bà ta chẳng có đủ thì giờ làm gì để ngăn cản được, trễ quá rồi, chỉ ba tiếng đồng hồ nữa, bố con mình sẽ lên đường.

Mò mẫm trong bóng tối một hồi, không khó khăn lắm, bố tìm được ngay cái passport của con để trên đầu tủ sách. Bố nhớ chính bố đã tự tay cất vào đó dạo trước, lần con từ Pháp về. Bây giờ nó vẫn ở nguyên chỗ cũ, bố nhận ra ngay nhờ cái bìa cứng, và kích thước đặc biệt chỉ to bằng bàn tay của cuốn sổ thông hành. Cầm nó lên tay, bố rón rén ra khỏi phòng. Khi đi ngang cái giường của mẹ con, bố vấp phải cái ví, hay cái giỏ xách tay của bà ấy để cạnh giường, ngay trên lối đi. Không té, nhưng bố hơi bị chúi người về phía trước, chỉ gây ra một tiếng động nhỏ thôi, nhưng cũng làm mẹ con thức giấc. Bà ấy tỉnh ngay con ngủ, chắc đêm đó bà ta không uống rượu, vì bố không nghĩ thấy mùi rượu nồng nặc như mọi lần. Mẹ con ngồi bật dậy trên giường. Sợ bà ấy la lên làm kinh động giấc ngủ của con, nên bố vội vã đưa tay ra bịt miệng mẹ con lại.

Chỉ có thể, có trời làm chứng là bố không hề có ý định giết bà ấy. Nhưng mẹ con đã cắn mạnh vào tay bố, dùng hết sức bình sinh để cào cấu, chân thì đạp lia lịa vào người bố, khiến bố nổi điên lên, vợ chồng ăn ở với nhau bao nhiêu năm trời, mà bà ấy tỏ ra ghê sợ, nhòm tòm bố, làm như vừa đụng phải một tên cùi hủi. Bố điên tiết, bao nhiêu đau khổ, uất ức dồn nén từ nhiều năm qua bỗng vùng lên thành hành động, bố chụp lấy cổ mẹ con, xiết chặt. Lúc đó bố như mê đi, mất hết lý trí, không thể kiểm soát được hành động của mình, mắt bố đỏ hào quang, bố cứ thế nghiêng răng bóp mạnh. Hai bàn tay bố như hai gọng kìm, xiết mãi cho tới khi bà ấy mềm nhũn, không còn thở nữa, mới rời tay.

Bỗng bố giật mình như người vừa ra khỏi cơn mê, khi nghe có tiếng bật đèn đến tách, căn phòng vụt sáng choang lên. Bố quay lại, thấy con đang đứng ngay nơi ngưỡng cửa, mắt mở to đầy vẻ

kinh hoàng. Bố nhìn bàn tay vấy máu, tay bố còn nắm cổ họng của mẹ con, chưa buông. Bố nghe con hét lên:

- Bố làm gì thế? Trời ơi! Sao bố lại giết bạn con?

Bố buông tay, cái xác người mềm nhũn rơi xuống đệm. Bố bàng hoàng nhìn kỹ: oan nghiệt ơi! Đó là một cô gái xa lạ, còn trẻ lắm, cỡ tuổi con, chứ không phải mẹ con. Cô ta đã chết, một dòng máu ứa ra nơi khoé miệng, và mặt thì tím bầm. Bố đứng lặng người, có bút nào tả được tâm trạng của bố lúc đó?

Con ơi! Những việc xảy ra sau đó thì con đã rõ, bố không cần phải nhắc lại.

Mãi sau này, bố mới được biết là tối hôm đó con đã rủ bạn đến nhà để làm bài chung và sau đó cô ta ngủ lại ở trong phòng của mẹ con, còn bà ấy vắng nhà để đi với nhân tình, chưa về.

Bây giờ thì tất cả đều quá muộn để có thể cứu vãn, không có cách nào có thể đền mạng được cho cô bé ngây thơ vô tội kia đã bị chết tức tưởi dưới tay bố. Bố quyết định sẽ đem mạng sống của bố ra để chuộc tội. Bời lẽ đó, bố đã không có một lời nào bào chữa, vì bố cũng không muốn sống nữa, sống với lương tâm cắn rứt suốt đời còn khổ hơn là chết. Bố cũng không xin kháng án, có sống cũng chẳng ích gì, thân tù tội, chỉ khổ cho con và làm phiền bao nhiêu người khác. Bố mệt mỏi rồi, chỉ muốn được thanh thoi yên nghỉ ở một nơi không có lọc lừa, dối trá, không có đau khổ, hận thù... Con hãy cầu nguyện cho bố, con nhé!

Trước khi chết, bố muốn kể cho con nghe tất cả sự thật, để con không phải tủi hổ có người cha bị tử hình vì tội toan hiếp dâm và giết người, vì trong lúc vật lộn, áo của cô bé bị rách toạc, người ta kết luận nguyên do giết người là toan hiếp dâm, nhưng bị chống cự kịch liệt, nên hung thủ đã giết chết nạn nhân. Dù sự thật không phải vậy, nhưng bố có nói cũng chẳng ai tin, vì không có bằng cứ.

Phương Nam con yêu!

Tội nghiệp cho con quá, đưa con gái bé bỏng ngây thơ của bố, từ nay trên đường đời chông gai, con bước đi có một mình, không còn bố để dẫn dắt...

Bố muốn nói với con ngàn lần lời xin lỗi, vì bố đã không tròn bổn phận làm cha. Con biết lòng bố đã đau thế nào khi phải đè nén cái ý muốn trước khi lia đời được ôm con vào lòng, hôn con lần cuối, và nói với con những lời vĩnh biệt. Đó là ân huệ cuối cùng dành cho người tử tù, nhưng bố đã từ chối, bởi vì bố biết cái hình ảnh buồn thảm đó sẽ ám ảnh con suốt đời, làm con đau lòng mỗi khi nghĩ tới. Bố không muốn con phải rơi nước mắt vì bố nữa, vì vậy bố đã yêu cầu nhà chức trách đừng đưa thông tin đến gia đình về địa điểm và ngày giờ sẽ thi hành án lệnh của tòa.

Đêm nay là đêm cuối cùng của bố, một đêm rất dài để chờ đợi cái chết, nhưng vẫn không đủ dài để viết lên hết những lời tâm tình bố muốn nói với con. Ngoài trời hình như có bão con ạ, bố nghe những tiếng sấm sét ầm ỳ làm rung chuyển cả không gian. Chẳng biết bây giờ là mấy giờ rồi? Bố không có ý niệm về thời gian, bởi vì trong này, ngày cũng như đêm, chỉ có ánh đèn vàng héo hắt, hiếm khi được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Nhưng bố đoán là đã khuya lắm vì đã quá giờ đổi phiên gác từ lâu. Khám đường tử hình đêm nay yên lặng khác thường, không có tiếng xích sắt khua loảng xoảng, tiếng cánh cửa sắt kêu kình kít khi chuyển động, không cả tiếng nói chuyện rì rầm của những người canh sát. Hình như mọi người đều nín thở, không dám gây tiếng động, không khí rờn rợn bao trùm khắp nơi.

Đêm sắp tàn rồi, ngoài kia mưa gió cũng đã ngưng, vạn vật như im hơi, sợ hãi trước bóng dáng của tử thần đang lảng vảng quanh đây. Không một tiếng động nào cả... Trong cái im lặng chết chóc đó, thỉnh thoảng bố nghe nhiều tiếng chân đi rầm rập

ngoài hành lang, tiến về phía phòng giam của bố, người ta đến để đưa bố đi...

Con ơi! Bố phải dừng bút nơi đây, không còn thời gian, và cũng chẳng còn gì để viết thêm nữa. Sau cùng, bố chỉ có một điều muốn căn dặn con là sau khi bố chết, con hãy về nương náu nơi ông bà nội, đừng bao giờ sống với mẹ con và người tình dâm dục của bà ta. Trong lúc nằm khám, một người bạn thân của bố là một luật sư, đã vào thăm bố, và bố đã nhờ ông ấy liên lạc được với bên nội của con. Ông bà nội sẽ sang tận nơi đón con và đưa con về Pháp, và ông luật sư đó sẽ lo cho con thủ tục di trú. Đó là tất cả những gì bố có thể làm để bảo vệ cho con.

Bố mong con hãy quên đi cái thảm kịch này, và sống những ngày vui vẻ trong tương lai. Con cố gắng ăn học thành tài và trở nên một người hữu dụng cho xã hội, thì cho dù ở dưới suối vàng bố cũng mãi nguyện. Vĩnh biệt con yêu dấu.

Người cha xấu số"

LIÊU PHƯƠNG LAN

